Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 125 837 van 20 juni 2014
in de zaak RvV 148 400 / VIII

In zake: [redacted]

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat L. DENYS**
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [redacted] die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 augustus 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgisch onderdaan, met name in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch kind, zijnde verzoekers dochter geboren op 16 juli 2012.

1.2. Op 6 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 10 februari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tôt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.08.2013 werd ingediend door:
Naam: T
Voornaam: N
Nationaliteit: Iranese
om de volgende reden geweigerd:
Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.
Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:
Betrokkene werd op 27.04.2004 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde, tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete wegens diefstal, op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging.

Betrokkene werd op 17.01.2005 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 7 maanden met uitstel voor 3 jaar, behalve 4 maanden en een geldboete met uitstel voor 3 jaar, behalve €50 voor diefstal

Betrokkene werd op 23.05.2006 veroordeeld door Correctionele Rechtbank van Antwerpen, tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging.

Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.
Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene.
De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij dé indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tôt een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 42, § 1, eerste lid in fine en artikel 43, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Krachtens artikel 8 EVRM
- Eerste lid : heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven (en zijn huis en zijn briefwisseling)
- Tweede lid : is inmenging door de overheid m.b.t. de uitoefening van dit recht op gezins- en privéleven slechts toegestaan indien dit bepaald is bij de wet en in een democratische samenleving nodig in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Krachtens artikel 42, § 1, eerste lid in fine wordt bij de beslissing over de erkenning van het recht op verblijf rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Krachtens artikel 43, eerste lid, 2°, om de aanvraag te weigeren omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet het gedrag van de vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Vastgesteld moet worden dat de beslissing in de motivering geen melding maakt van de aard en de omvang van het gezinsleven van verzoeker, tenzij de algemene overweging "Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde". Daaruit kan wel worden afgeleid dat verwerende partij aanvaardt dat er een gezinsleven bestaat.
Verzoeker woont reeds gedurende 8 jaar samen met zijn Belgische vriendin, mevrouw A.D.. Ze hebben samen een dochtertje, D, anderhalf jaar oud, geboren te Leuven op 16.07.2012 en erkend door verzoeker op 8.10.2012.
Evenmin maakt het bestuur een afweging tussen het recht op een gezinsleven en de rechten van de staat.

1. In de eerste plaats moet onderzocht worden wat de aard en de omvang van het gezinsleven is dat er bestaat.
Vooreerst is het bestuur op de hoogte van de geboorte en erkenning door verzoeker van dochtertje D; het administratief dossier bevat een eensluidend afschrift van de geboorteaangifte met hierop de vermelding van de erkenning door verzoeker. Zijn vaderschap van een Belgisch minderjarig kind is overigens de grond voor zijn verblijfsaanvraag.
Verder bevindt zich in het administratief dossier van verzoeker een verslag van de woonstcontrole door de Politie van Herent-Kortenberg op 3 en 4 september 2013 ten huize van het gezin T-D.. Verzoeker blijkt volgens dit verslag samen te wonen met mevrouw A.D. en hun dochtertje D.D.. De politie stelt vast "In woonkamer zijn diverse foto's. In slaapkamer is kledij aanwezig in kast." Bovendien toont buurtonderzoek aan dat betrokkene "omschreven staat als sociaal persoon".
Tenslotte blijkt ook uit het inlichtingenblad van Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker samenwoont met mevrouw A.D en hun dochtertje D.
Hoewel de beslissing in zeer algemene termen gewag maakt van "het familiaal en persoonlijk belang van betrokkene" maakt deze nergens melding van de ware aard van het gezinsleven, nl. de feitelijke samenwoonst met zijn vriendin en het gezin dat hij met haar en hun dochtertje (beiden Belg) vormt, hoewel het bestuur hiervan op de hoogte was. De beslissing vermeldt niet eens dat het koppel sedert 7 jaar samenleeft.
Bijgevolg kan de beslissing geen correcte afweging maken tussen dit gezinsleven aan de ene kant en de rechten van de staat aan de andere kant en schendt de beslissing artikel 8 EVRM.
Door geen rekening te houden met het geheel van de elementen van de aanvraag, schendt de bestreden beslissing artikel 42, § 1, eerste lid in fine van de Vreemdelingenwet.

2. De beslissing maakt geen concrete afweging tussen het gezinsleven van verzoeker en de rechten van de staat.
Het is evident dat er inmenging in het gezinsleven is vermits de bestreden beslissing aan verzoeker vraagt het Schengengrondgebied te verlaten terwijl zijn Belgisch kind hier mag blijven samen met de partner, moeder van het kind.
Het recht op het gezinsleven is niet absoluut m.a.w. zulke inmenging is toegestaan door de overheid in de mate dat ze
- Voorzien is bij wet
- Een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid van artikel 8 EVRM
- Noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

Het is de taak van de overheid om aan te geven dat zij bekommerd is om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Er dient een evenwicht gezocht te worden tussen de rechten van het individu op het uitoefenen op zijn gezins- en privéleven en de rechten van de staat meer bepaald het handhaven van de openbare orde. De maatregel die een inmenging betekent in het gezinsleven van de vreemdeling dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat de staat nastreeft.

Wanneer verwerende partij op de hoogte is van het bestaan van een gezinsleven –zoals in casu- dient uit de beslissing afgeleid te kunnen worden dat verwerende partij het voorgaande aan een zo nauwkeurig en grondig mogelijk onderzoek heeft onderworpen. Wanneer dit niet uit de beslissing blijkt, moet ze vernietigd worden.

In casu moet worden vastgesteld dat het verblijfsrecht aan verzoeker wordt geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het verblijf kan geweigerd worden aan betrokkene om redenen van openbare orde of nationale veiligheid indien het persoonlijk gedrag van betrokkene ongewenst is in het licht hiervan.

Er wordt in de beslissing verwezen naar drie veroordelingen van de correctionele rechtbank voor respectievelijk 6, 7 en 8 maanden en gepleegd in de jaren 2004, 2005, en 2006. Het betreffen diefstallen.

Verzoeker verwijst naar het principepsarrest in deze materie, met name EHRM, Grote kamer, 18.10.2006, Uner/Nederland, §§ 57 en 58. Om te weten of de balans correct werd gemaakt moet rekening worden gehouden met de volgende criteria:
1. De aard en de ernst van de gepleegde misdrijven (in casu gaat het om kleinere diefstallen)
2. De duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt (in casu verblijft verzoeker al veertien jaar in België; zie bijlage 26 afgegeven in 2000)
3. De tijdsspanne tussen het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode (het laatste misdrijf is acht jaar geleden)
4. De nationaliteit van de familieleden (zijn vriendin en dochter zijn Belg)
5. De gezinstoestand van de vreemdeling en de duur van het huwelijk of de relatie (verzoeker woont reeds gedurende zeven jaar samen met zijn vriendin met wie hij een dochter heeft)
6. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang had
7. De vraag of er kinderen zijn (zie supra)
8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling zou worden uitgewezen (Iran – het spreekt voor zich dat deze religieuze staat een bijzonder moeilijk land is voor de niet-islamitische Belgische vriendin van verzoeker)
9. Het belang en het welzijn van de kinderen – de moeilijkheden die de kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar verzoeker zou worden uitgewezen (zie supra – onder 8 – dit geldt eveneens voor Daria, als westers opgevoed meisje dat bovendien nooit in Iran is geweest).
10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van bestemming (verzoeker heeft al zijn sociale en culturele banden hier in België).
Voor Eensluidend Verklaard Afschrift
11. Bijzondere omstandigheden (vb medische gegevens) (hier niet aanwezig)

Uit de beslissing blijkt niet dat met al deze elementen rekening werd gehouden.

Verzoeker wenst nog het volgende op te merken : dochter D wordt hoofdzakelijk opgevoed door hem die omwille van zijn administratieve toestand niet kan werken en dus het huishouden runt terwijl de echtgenote werkt. Indien verzoeker gedwongen zou verwijderd worden zou dit voor D ernstige en onherstelbare psychologische schade met zich meebrengen.
De beslissing van verwijdering heeft enkel oog voor de belangen van de staat inzake de bescherming van de openbare orde. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de elementen die gunstig zouden zijn voor verzoeker om zijn gezinsleven verder te zetten. Bijgevolg laat DVZ na een correcte balans te maken tussen het normale gezinsleven en het gevaar voor de maatschappij dat verzoeker zou vormen, zoals vereist door het EHRM in het arrest Uner. Bijgevolg houdt de beslissing een schending in van artikel 8 EVRM.

I.v.m. het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde dient nog het volgende opgemerkt te worden.

In diverse arresten van uw Raad (arrest 42.733 van 30.04.2010 en arrest 83.750 van 27.06.2012) wordt het ogenblik van de evenwichtstoetsing nader gespecifieerd.
De arresten halen Europese rechtspraak (o.a. Bouchereau, 30/77 van 27.10.1977) aan om te stellen dat de notie van openbare orde die aanleiding kan geven tot een belangenafweging ten voordele van de staat en ten nadele van het verderzetten van het gezinsleven, een reële en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele gemeenschapsbelangen van een staat moet betekenen. Diezelfde Europese rechtspraak stelt ook dat, bij strafrechtelijke veroordeling(en), de openbare orde enkel in gevaar is in de mate dat deze veroordelingen werden ingegeven door een gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.
Het enkele verwijzen naar het recidieve karakter van de veroordelingen, zoals de administratie doet in de kwestieuze beslissing, volstaat niet .
Immers, een dergelijke motivatie toont niet aan in welke mate het gedrag van verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor de fundamentele gemeenschapsbelangen van de staat.
In de mate dat de beslissing tot weigering van verblijf niet aantoont in welke opzicht de correctionele veroordelingen, die al minstens acht jaar oud zijn en veroordelingen voor kleinere diefstallen betreffen, ook met relatief milde straffen bestraft werden, ingegeven zijn door een persoonlijk gedrag van verzoeker dat een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde, en deze bedreiging belangrijker zou zijn dan het gezins-en privéleven waarvan verzoeker zou moeten kunnen genieten, is de beslissing onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM.

Er dient bovendien opgemerkt te worden dat sedert verzoeker met zijn vriendin samenleeft, hetzij sinds 2006, er geen misdrijven meer zijn gepleegd. Dit belangrijke element wordt volstrekt genegeerd.
De enkele bewering dat "uit de aard, de ernst en het recidivisme" van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, is niet ernstig. Er wordt in dit verband verwezen naar EHRM, 16 april 2013, Udeh/Zwitserland, waar het Straatsburgse Hof heeft beslist enerzijds dat de omstandigheid dat een vreemdeling verscheidene keren strafrechtelijk veroordeeld werd, waaronder een keer tot 42 maanden gevangenis (en dus een veel zwaardere straf dan deze van verzoeker), niet noodzakelijkerwijze een gevaar voor recidive inhoudt, en anderzijds dat rekening dient gehouden te worden met het gedrag van betrokkene in de gevangenis en na zijn vrijlating (§ 49). Correct en afdoende gemotiveerd zou zijn de beslissing die aangeeft in welke mate het gedrag van verzoeker op het ogenblik van de beslissing nl. op 6.02. 2014, een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.
Vermits dit niet gebeurt, schendt de bestreden beslissing artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.
Gelet op voornoemde rechtspraak is het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 49.830 achterhaald. Dit is des te meer zo nu de stelling in dit arrest volgens dewelke een beslissing gegrond op de Vreemdelingenwet noodzakelijkerwijze in overeenstemming is met artikel 8, tweede lid EVRM, strijdig is met de rechtspraak van de Raad van state, vermits hieruit niet de proportionaliteit van de maatregel blijkt (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522; 22 december 2010, nr. 210.029; 13 december 2011, nr. 216.837).
De bestreden beslissing is strijdig met de bepalingen waarvan de schending wordt ingeroepen."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"*In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*
- artikel 8 EVRM;
De verzoekende partij voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.
Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.
In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verweerder toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.
Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)
De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekende partij van haar gezin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.
De verweerder is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.
Verder laat de verweerder gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).
Overigens laat de verweerder gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechterlijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Dienaangaande verwijst de verweerder naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:
2.10. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid, van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Vooreerst kan niet betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt ten aanzien van verzoeker, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 52, § 3, van het Vreemdelingenbesluit. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring
7/10
van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (RvS 15 februari 2007, nr. 167 847).
2.11. Verzoeker poneert dat hij een familieleven leidt dat hij onmogelijk in Kameroen kan leiden, maar toont dit niet in concreto aan. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf houdende een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de terzake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cfr. (J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker voert verder voornamelijk een theoretisch betoog maar laat na aan te tonen op welke wijze het bevel om het grondgebied te verlaten dat vervat is in de bestreden beslissing een disproportionele inbreuk uitmaakt op zijn gezinsleven, minstens blijkt dit niet uit het administratief dossier. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat vervat is in de bestreden beslissing houdt voorts geen absoluut verbod in voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, mits zij voldoet aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat niets verzoeker belet om een aanvraag in te dienen bij de Belgische overheid om vooralsnog op andere gronden te worden toegelaten tot een verblijf in België en aldus legaal in België te verblijven en te genieten van een gezinsleven. Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM noch van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.'(...)
Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 42 939 van 30 april 2010

De verweerder is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat het middel van verzoekende partij dus niet kan worden aangenomen.
In casu laat verweerder gelden dat dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij reeds drie maal werd veroordeeld wegens diefstal, zodoende dat het niet onredelijk is van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om te besluiten dat verzoekende partij het verblijf dient te worden geweigerd om redenen van openbare orde.
Dit werd ook opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing, zodoende dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen rekening zou hebben gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij.
Zo werd gemotiveerd dat:
"Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijk belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren."
De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat art. 8 EVRM geen motiveringsplicht bevat.
"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).
Ook:
"dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;
Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;" (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).
Bijgevolg zijn de beschouwingen van verzoekende partij, als zijnde dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie diende te motiveren omtrent de criteria zoals uiteengezet in het arrest Uner t. Nederland van het EHRM, niet kunnen worden aangenomen.
Terwijl geenszins door de verzoekende partij wordt aannemelijk gemaakt dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als in voornoemd arrest.
Verweerder laat dienaangaande gelden dat de feiten waarvoor verzoekende partij werd veroordeeld, zwaarwichtig genoeg zijn teneinde het verblijf te weigeren. Zo werd verzoekende partij veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging.
Bovendien laat verweerder gelden dat het langdurig illegaal verblijf tevens een schending uitmaakt van de openbare orde. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij sinds 2000 in
9/10
het Rijk verblijft. Gedurende deze periode heeft verzoekende partij 15 asielaanvragen ingediend, waarbij telkenmale werd geoordeeld dat het asielrelaas de toekenning van asiel of subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigt. Tevens werden er reeds tal van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij betekend, zonder hieraan vrijwillig gevolg te willen verlenen.
Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).
Art. 40 e.v. van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in art. 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 dd. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Door de gemachtigde van Staatssecretaris werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker de vestiging te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.
In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.
De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1785 dd. 18.09.2007).
Verzoekende partij laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken.
Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).
De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM in beginsel inderdaad geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In onderhavig geschil kan uit dit beginsel evenwel niet op ernstig wijze een verweermiddel worden geput, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uit eigen beweging motiveerde omtrent artikel 8 van het EVRM.

3.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of verzoeker zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

In casu stelt de Raad vast dat noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker, zijn vriendin en zijn dochtertje wordt betwist of weerlegd. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt in casu derhalve aangenomen.

3.6. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Niettemin, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en een verblijf kan worden geweigerd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 140).

3.7. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen concrete en correcte afweging wordt gemaakt tussen zijn gezinsleven en de belangen van de Belgische overheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht wordt geweigerd omwille van het persoonlijk gedrag van verzoeker waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hiervoor wordt verwezen naar veroordelingen van respectievelijk 2004, 2005 en 2006. Daarbij wordt gemotiveerd dat "*Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.*" Daargelaten de vraag of het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde en het gevaar voor recidivisme voldoende kan worden afgeleid uit veroordelingen die reeds dateren van 2004, 2005 en 2006, blijkt vervolgens uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde het familiale en persoonlijk belang van verzoeker hier ondergeschikt acht aan de vrijwaring van de openbare orde, waarbij hij verwijst naar een arrest van de Raad met betrekking tot artikel 8, tweede lid van het EVRM. Dit arrest stelt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en de maatregel nodig is om een bepaalde doelstelling, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

3.8. In casu, spreekt de Raad zich niet uit over de vraag of de bestreden beslissing betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf noch over de vraag of er getoetst moet worden aan het eerste lid dan wel tweede lid van artikel 8 EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds even relevant is. In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 68-69.)

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Dit wordt weerspiegeld in artikel 42, § 1, eerste lid in fine van de vreemdelingenwet dat vereist dat bij de beslissing over de erkenning het recht op verblijf rekening wordt gehouden met het geheel van elementen van het dossier.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria. (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:
- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waar volgens het EHRM rekening met moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld. (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70)

Indien kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

3.8. De zeer algemene en vage stelling dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker hier dan ook ondergeschikt is waarbij enkel wordt verwezen naar een arrest van de Raad, voldoet geenszins in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM. De gemachtigde motiveert daarover: "*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.*"
Dat de bestreden beslissing een wettelijke basis kent en een legitiem doel nastreeft, wordt niet betwist. Dat er rekening wordt gehouden met de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, evenmin.
De gemachtigde gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoeker, die in het verzoekschrift nader worden geduid, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds. Uit de bestreden beslissing blijkt een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat. Daarentegen kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor verzoeker eveneens een concrete afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad.

De gemachtigde beperkte zich tot een zeer algemene stelling (*'het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt'*) die overigens enkel is gesteund op een zeer selectieve lezing van een arrest van de Raad. Uit dit arrest blijkt immers dat in de betrokken zaak ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, werd onderzocht. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid, is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging is in deze zaak geen sprake. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

De verwerende partij betoogt in haar nota verder dat het slechts een tijdelijke verwijdering betreft waarbij verzoeker kan terugkeren indien hij de noodzakelijke formaliteiten vervult en in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocument, maar gaat hierbij geheel voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van redenen van openbare orde en nationale veiligheid, en niet omwille van het ontbreken van de vereiste binnenkomstdocumenten. Uit de nota blijkt niet dat de verwerende partij inziet dat een correcte en concrete billijke belangenafweging vereist is; zij beperkt zich tot een louter herhalen van wat in de bestreden beslissing reeds werd gesteld, met name dat verzoeker driemaal werd veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging. De verwerende partij wijst er tevens op het langdurige illegaal verblijf van verzoeker ook een schending uitmaakt van de openbare orde maar dit betoog komt neer op een aposteriori motivering die het gebrek aan een concrete en geïndividualiseerde belangenafweging zoals vereist door artikel 8 van het EVRM niet kan rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen of het eerste middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 10 februari 2014 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De beslissing van 6 februari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES